

Un tribut a la vida

L'espectacle de dansa Samsara, del coreògraf Víctor Ullate, que va tancar dissabte a la nit el Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols, pretén ser, i segons la mateixa companyia, "un viatge per les zones més primitives de l'ànima humana" per "mostrar-nos la dansa, en la seva forma més atàvica i orgànica". Un viatge de transformació, doncs. Un llenguatge, el del ballet, que és difícil, i aquí la seva màgia i la seva gran complexitat, perquè vol explicar conceptes a través de la música i el moviment de cos. El títol escollit per a l'obra no és gens gratuït. Per fer-ho breu, samsara és un concepte indi que ens parla fonamentalment de la reencarnació. Allò que per fer-ho encara més fàcil seria tornar a viure canviat, diferent, en el marc d'una evolució. El sentit de l'obra, el seu pal de paller, segurament cal buscar-lo en la transformació del mateix Ullate després de sobreviure a dos infarts. D'aquesta experiència, més els seus viatges a Egipte, l'Iran, la Xina, l'Índia, el Japó i el Nepal, en surt aquest proposta, que es beneficia d'un collage de ritmes ètnics que marquen uns moviments tribals, directes i nets, embolcallats per la música de Rafael Arroyo, Lisa Gerrard, Pier Bourke i el mestre de les bandes sonores John Williams, entre d'altres. L'obra ens vol parlar de conceptes o sentiments com ara la bondat, el temps, l'esperit, l'odi, la meditació i el conflicte interior. Una obertura amb moviments de tai-txi i una projecció d'imatges tòpiques sobre les guerres i la fam ens deixa un ull tancat també de fons, que presidirà la majoria de les coreografies. A partir d'aquí s'inicia aquest viatge sensorial, una mica irregular pel que fa a la transmissió del missatge, però amb moments antològics, com ara el que ens parla d'odi, un dels passos més llargs, però colpidor en molts moments. Però és sens dubte quan els vint ballarins dansen sobre l'escenari quan el missatge arriba més clar a l'espectador.

Al final l'ull tancat s'obrirà previsiblement, a manera de metàfora d'expandir la ment i l'esperit. Un espectacle sobri i sonor, que es beneficia d'una magnífica coreografia, a més d'un acurat disseny de vestuari, d'Anna Güell; la il·luminació de Nicolás Fischtel, i l'escenografia de Paco Azorín. Tot plegat per endinsar-nos en aquest viatge d'Ullate que, en el fons, no deixa de ser un tribut a la vida.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/771262-un-tribut-a-la-vida.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecultura&utm_source=rss&utm_medium=mecultura&utm_campaign=rss